

Spolužák

Pavel Dobeš

G

*: Když po dvaceti letech potkáš kamaráda,

Ami

se kterým sis na vojáky hrál,

D7

na četníky, na zloděje, na semafor u koleje,

G

na kuřáky listí a tak dál,

na doktory medicíny a na ještě větší klukoviny,

G7

C

až se dětský rozum červenal,

Ami

D7

může to být radost, nebo jenom taktu zadost,

G

může se stát, že půjde dál.

D7

1. A ty budeš stát v dlouhé chodbě

G

a pohled z něj nespustíš,

D7

dokud ti neselžou oči obě,

G

dokud to všechno v sobě nepřekřičíš.

2. Kdybys byl poeta, napsal bys báseň,
kdybys ho neznal, snad bys mu záviděl,
ale ty jseš klaun a o otci blázen,
jakého nikdo ještě neviděl.

3. Odcházíš dolů mezi nákladáky
a mezi lidi, co tě pozdraví,
dají ti panáka, žádné dlouhé fraky
panáka na kuráž a na zdraví.

4. A pak tě viděj' lidi v telefonní budce,
změněným hlasem přes kapesník špinavý
jak křičíš: "Chci mluvit s kamarádem,"
a telefon se s tebou nebaví.

5. My všichni měli kdysi spolužáky,
v myšlenkách vracíme se znovu do školy,
pešek okolo nás chodívá taky
a máme obyčejné idoly.

6. A tak nás viděj' lidi v telefonní budce,
změněným hlasem přes kapesník špinavý
jak křičíme: "Chci mluvit s kamarádem,"
a telefon se s námi nebaví.